

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Terezy Kučerové ve věci

žalobce: **ELEKTRA PV, s. r. o.**
sídlem Vrbenská 197, České Budějovice
zastoupen JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, advokátkou
sídlem náměstí Míru 341/15, Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. **Odpojení datového kabelu a přerušení datového spojení serverů žalobce** umístěných v racku RP31/8, v T-Mobile GTS datovém centru Nagano, U nákladového nádraží 3156, Praha 3, dne 5. 9. 2016, jak je zachyceno v protokole o soupisu věcí ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1836996/16/2201-80542-307283, **bylo nezákonným zásahem.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 926,- Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 6. 10. 2016 domáhal poskytnutí soudní ochrany podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) před nezákonným zásahem žalovaného (dále také „správce daně“), který měl spočívat v odpojení datového kabelu, když se žalovaný dostavil dne 5. 9. 2016 do datového centra Nagano, U nákladového nádraží 3156, Praha 3, kde byly umístěny servery žalobce, zde odpojil datový kabel a tím přerušil datové spojení žalobce se servery, přelepil místo páskou správce daně a servery ponechal na místě.

2. K vymození nedoplatek na daních v celkové výši přesahující 74 mil. Kč nařídil žalovaný exekucí příkazem ze dne 22. 6. 2016 daňovou exekuci prodejem movitých věcí žalobce. Dne 3. 8. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení. Předběžným opatřením ze dne 17. 8. 2016 insolvenční soud omezil účinek spojený se zahájením insolvenčního řízení podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) a žalovanému umožnil provést nařízenou exekuci. Žalovaný dne 5. 9. 2016 provedl soupis movitých věcí v datovém centru T-Mobile GTS Nagano, U nákladového nádraží 3156, Praha 3 a přerušil datové připojení serverů žalobce, což žalobce považuje za nezákonný zásah.
3. Tímto zásahem se žalobce cítí být přímo zkrácen na svých právech, neboť podle něj žalovaný porušil čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a příslušná ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
4. Podanou žalobou se žalobce dožadoval vyslovení toho, že odpojení datového kabelu a přerušení datového spojení serverů umístěných v racku RP31/8, v T-Mobile GTS datovém centru Nagano dne 5. 9. 2016 bylo nezákonným zásahem.
5. Žalobce namítal, že odpojením datového kabelu správce daně znemožnil žalobci přístup k veškerým datům, která byla uložena na předmětných serverech, tedy mimo jiné k části účetnictví, skladovému hospodářství a ostatním dokumentům a informacím vztahujícím se k jeho podnikatelské činnosti, z nichž mnohé mají povahu obchodního tajemství a představují duševní vlastnictví žalobce. Žalobce rovněž uvedl, že s ohledem na objem dat byla na předmětných serverech uložena i záloha dat a není vyloučeno, že správce daně v důsledku odpojení datového kabelu poškodil veškerá data žalobce. Na tyto skutečnosti byl správce daně žalobcem opakovaně upozorňován (viz. protokol ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1837925/16/2201-80541-306431), přesto však k odpojení datového kabelu došlo.
6. Žalobce odkázal na písemnost ze dne 7. 9. 2016, č. j. 1845225/16/2201-80541-306431 nazvanou sdělení věřitele, která byla adresována insolvenčnímu soudu žalobce. V této písemnosti má správce daně tvrdit, že k odpojení serverů přistoupil na základě usnesení ze dne 17. 8. 2016, č. j. 41 INS 18021/2016-A-6, ve kterém měl správce daně tento úkon nařídít insolvenční soud. Žalobce namítá, že v předmětném usnesení insolvenčního soudu žádná taková povinnost stanovená není. Současně správce daně v uvedeném sdělení uvedl, že ho k zajištění serverů žalobce vedla důvodná obava manipulace či odstranění uložených dat ze serverů žalobcem. Tato obava je podle žalobce lichá a je pouze zástupným důvodem znemožnit žalobci uplatňovat jeho práva v průběhu daňových a soudních řízení.
7. Podle žalobce představuje postup žalovaného zásadní překročení mezí jeho pravomocí s ohledem na princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, neboť jej žádné ustanovení daňového řádu ani jiného právního předpisu neopravňuje k sepisování věcí ve vlastnictví žalobce a k provádění úkonů v daňové exekuci za účelem domnělé ochrany dat žalobce.
8. Podle žalobce měl zásah žalovaného a jeho načasování za cíl znemožnit žalobci účinně se bránit v daňových a soudních řízeních, neboť správce daně žalobci znemožnil přístup k jeho veškerým datům v okamžiku, kdy se měl žalobce vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění v rámci tříleté daňové kontroly, na základě které byly vydány zajišťovací příkazy, kdy měl žalobce zaslat vyjádření k návrhu na prohlášení insolvence, kdy mu běží lhůta pro podání žalob proti

zajišťovacím příkazům, a podání v rámci jiných soudních sporů a kdy měl před dokončením statutárního auditu. Žalobce také zdůrazňuje, že zásah znemožnil plnění jeho povinností ve vztahu k obchodním partnerům a zákazníkům, zaměstnancům, Úřadu práce, finančnímu úřadu, včetně daňových přiznání a kontrolních hlášení a znemožnil mu pokračovat v podnikatelské činnosti.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul skutkový průběh týkající se daňové kontroly zahájené dne 18. 9. 2013. Na základě dokazování v průběhu daňové kontroly dospěl k závěru, že bude stanovena daň z přidané hodnoty ve výši cca 105 milionů Kč. Dne 22. 6. 2016 byly vydány zajišťovací příkazy, kterými byla zajištěna daň z přidané hodnoty v celkové výši 74 902 697 Kč a které se staly exekučním titulem. Následně byly vydány i exekuční příkazy a k zajištění úhrady daně byla vydána rozhodnutí o zřízení zástavního práva na movité věci, osobní automobily ve vlastnictví žalobce č. j. 1504978/16/2201-80541-306431, a na věc hromadnou, zásoby zboží a materiálu ve vlastnictví žalobce, č. j. 1517795/16/2201-80541-306431. Dne 22. 7. 2016 přistoupil žalovaný k soupisu zboží žalobce ve skladech. V závěru měsíce srpna 2016 správce daně zjistil, že žalobce v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona odvážel majetek a bránil žalovanému v jeho soupisu. Z tohoto důvodu správce daně přistoupil k provedení soupisu hlavních datových serverů nemalé finanční hodnoty v datovém centru Nagano. Žalovaný předestřel své přesvědčení o oprávněnosti odpojení kabelu a opřel jej o ustanovení § 203 a následující daňového řádu. Podle žalovaného si lze jen stěží představit situaci, kdy je správce daně oprávněn sepsat servery jako věci movité a ty následně nemoci odpojit od datového kabelu. V takovém případě by správce daně nemohl fakticky provést zpeněžení serverů jako sepsaných movitých věcí. Žalovaný s ohledem na fakt, že žalobce odmítal s žalovaným spolupracovat, vyhodnotil danou situaci tak, že provedení daňové exekuce může být z důvodu odmítání součinnosti zmařeno. K odpojení datových kabelů žalovaný přistoupil mimo jiné z důvodu obav o zachování údajů obsažených na předmětných serverech. Podle žalovaného uvádí žalobce nepřesnosti ohledně rozsahu údajů, které mají být na serverech uloženy, přičemž má disponovat všemi potřebnými údaji a podklady, aby mohl spolupracovat s jinými institucemi a orgány veřejné správy. Závěrem pak žalovaný nesouhlasí s tvrzením o neodbornosti odpojení serverů v datovém centru, neboť žalovaný odpojení provedl za účasti pracovníků specializovaného oddělení IT služeb Generálního finančního ředitelství a datového centra Nagano. Žalovaný má rovněž zjištěno, že v důsledku odpojení nedochází žádným způsobem ke ztrátě či poškození údajů uložených na serverech.
10. Rozsudkem ze dne 28. 3. 2017, č. j. 50 A 35/2016 – 68 krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, v níž namítal nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nesprávně zjištěný skutkový stav. Žalobce odkázal na listinný důkaz, a to sdělení věřitele ze dne 7. 9. 2016 zaslané insolvenčnímu soudu, z něhož se podává, že žalovaný neodpojil servery za účelem jejich přemístění, ale z obavy, aby žalobce nemanipuloval s daty uloženými na serverech a aby je neodstranil, k čemuž podle žalobce však správce daně není oprávněn. Žalovaný mohl servery odebrat pouze v případě, že by serverům, nikoliv datům na nich uložených, hrozilo nebezpečí ztráty nebo poškození. Tuto úvahu by však musel přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
11. Rozsudek krajského soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 50 A 35/2016 – 68 byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 122/2017 - 50 zrušen. Nejvyšší správní soud konstatoval důvodnost kasační stížnosti jednak proto, že se krajský soud při hodnocení zákonnosti zásahu vůbec nevyjádřil k tvrzenému důvodu nezákonnosti zásahu, tedy k tomu, že odpojení datového kabelu znemožnilo žalobci přístup k datům uložených na serverech. Podle Nejvyššího správního soudu bylo povinností žalovaného umožnit žalobci zkopírování dat uložených na serveru před samotným odpojením v případě, že žalobce neměl data zálohovaná jinde. Touto skutečností se však krajský soud nezabýval, což mělo za důsledek nepřezkoumatelnost rozsudku č. j. 50 A 35/2016 – 68.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

12. Druhým důvodem, pro který Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, byla skutečnost, že krajský soud neposoudil v žalobě uvedené tvrzení žalobce o tom, že k odpojení datového kabelu nemělo dojít za účelem odebrání serverů, ale za účelem ochrany uložených dat před manipulací nebo případnou likvidací.
13. Nejvyšší správní soud konstatoval, že veškeré úkony daňového exekutora v daňové exekuci musí sledovat jediný cíl, kterým je vymožení nedoplatku na dani. Za tímto účelem má nyní krajský soud řádně zjistit okolnosti, za nichž došlo k odpojení datového kabelu od serverů žalobce. Následně má soud posoudit, zda žalovaný nepřipravil žalobce o přístup k datům uloženým na exekvovaných serverech bez zálohy a současně se má krajský soud vyjádřit k žalobcem uváděnému skutečnému důvodu sepsání serverů, kterým mělo být sledováno odříznutí žalobce od uložených dat.
14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 12. 2017 nadále trvá na zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na své předchozí vyjádření k podané žalobě a dále konstatoval, že žalobce měl s největší pravděpodobností veškerá svá data zálohována na záložním serveru, který odvezl z adresy svého sídla. Tuto skutečnost žalovaný dovodil z protokolů č. j. 1833371/16/2201-80541-304452 a č. j. 1849457/16/2201-80542-307282. Žalovaný dále uvedl, že by existenci zálohy dat obsažených na předmětných serverech mohl potvrdit zástupce obchodní společnosti UNIPEX CZ, s. r. o. IČO 26030322, se sídlem Rudolfovska tř. 202/88, České Budějovice, a navrhl výslech jednatele této společnosti, případně jinou informovanou osobu.
15. Dále žalovaný uvedl, že měl-li žalobce skutečně veškerá data uložená pouze na odpojených serverech, není mu známa žádná překážka bránící pořízení kopií dat. Žalobce však neučinil vážně míněný úkon směřující k pořízení kopie dat uložených na odpojených serverech. Navíc připojení k internetu může přispět k případnému hackerskému útoku a je otázkou, zda žalovaný nemá povinnost takovému riziku předejít.
16. K samotnému důvodu odpojení serverů žalovaný uvedl, že servery byly sepsány v průběhu daňové exekuce na základě exekučního příkazu č. j. 1504890/16/2201-80541-306431. Účel samotné daňové exekuce serverů je možné dovodit z exekučního příkazu a z protokolu o soupisu věcí. Vyjádření žalovaného, učiněné v rámci insolvenčního řízení dne 7. 9. 2016, na které odkazuje žalobce, mělo toliko vyjádřit obavu z možné manipulace či odstranění dat ze serverů za situace, kdy žalobce odvezl záložní servery ze svého sídla po zahájení insolvenčního řízení.
17. Na uvedené vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 26. 2. 2018. S ohledem na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku žalobce konstatoval, že žalovaný měl před vlastními úkony daňové exekuce směřující k sepsání serverů nejprve postavit najisto, zda má žalobce tam uložená data zálohována a pokud ne, měl žalobci umožnit jejich zkopírování. Z ústního jednání konaného dne 5. 9. 2016 v rámci nahlížení do spisu pod č. j. 1837925/16/2201-80541-306431 plyne, že žalobce sice měl zálohu, ale ta byla z kapacitních důvodů umístěna rovněž na odpojených serverech v datovém centru Nagano. Tvrzení žalovaného ohledně existence další zálohy dat mělo být žalovaným dostatečně prokázáno s ohledem na § 92 odst. 5 daňového řádu. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na dvě písemnosti, podle jejichž obsahu „*měl žalobce s největší pravděpodobností veškerá data zálohována na záložním serveru*“. Podle žalobce však z uváděných písemností nic takového neplyne. Z protokolu o soupisu věcí č. j. 1849445/16/2201-80542-307283 se podává, že správce daně sepisoval v kancelářích žalobce jednotlivé vybavení, které bylo následně odvezeno. Podle žalobce se žalovaný snaží vzbudit dojem masivního odvozu věcí žalobcem, přičemž k odvozu věcí docházelo právě žalovaným, který navíc v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu neumožnil žalobci ani nejzákladnější výkon podnikatelské činnosti.

18. Žalobce v souvislosti s uvedeným považuje výsledek jednatele společnosti UNIPEX CZ s. r. o. za nadbytečný, neboť je evidentní, že v době zásahu žalovaný neměl postaveno najisto, že žalobce disponoval kopii dat uložených na odpojených serverech.
19. Tvzení žalovaného o umožnění pořízení kopie dat žalobcem, pakliže by žalobce projevil takový zájem, považuje žalobce za vytržené z kontextu. Žalobce odkazuje na protokol ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1837925/16/2201-80541-306431, v jehož závěru správce daně prohlásil, že na úrovni krajského finančního úřadu probíhá jednání o odpojení a odvezení serveru, přičemž o odpojení není v současné chvíli rozhodnuto. Ve shodném okamžiku však jiný tým správce daně, a to daňový exekutor prováděl faktické odpojování serverů v datovém centru Nagano, což však žalobce nevěděl, neboť věřil tvrzení správce daně uváděnému v označeném protokolu. Žalobce tudíž vnímá tvrzení žalovaného ve vyjádření, že žalobce nepožádal o umožnění pořízení kopie dat ze serverů, jako snahu zakrýt skutečnou podstatu věci. Žalovaného evidentně nezajímalo, zda žalobce daty disponuje či nikoliv. Podle žalobce byla jediným motivem žalovaného k odpojení serverů, *odůvodněná obava možné manipulace či možného odstranění v serverech uložených dat*, jak je uvedeno ve vyjádření žalovaného ze dne 7. 9. 2016 adresovaném insolvenčnímu soudu. Obsahově shodný důvod odpojení serverů byl žalovaným uveden i v prvním vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 11. 2016. Žalovaný začal obhajovat odpojení serverů z jiných důvodů, než je ochrana uložených dat, až po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, což se žalobci jeví jako účelové.

Skutkové a právní hodnocení soudu

20. Z podkladů předložených žalovaným vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 18. 9. 2013 byla zahájena daňová kontrola u žalobce na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013, květen 2013 a červenec 2013. Následně byla zahájena daňová kontrola na téže dani za zdaňovací období červen, srpen, září, říjen, listopad, prosinec 2013 a leden 2012 až březen 2013.
21. Dne 22. 6. 2016 byl pod č. j. 1504890/16/2201-80541-306431 vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí (dále jen „exekuční příkaz“), kterým byla nařízena daňová exekuce prodejem movitých věcí k vymožení nedoplateků na daních v celkové výši 74.902.697 Kč. Exekuční příkaz stanovil, že k vymožení nedoplateků bude proveden soupis movitých věcí dlužníka, které podléhají exekuci, jejich zpeněžení, pokud to povaha věci nevylučuje, z výtěžku prodeje bude uspokojen nedoplatek, pro který je exekuce nařizována. Podkladem pro exekuční příkaz bylo jedenáct zajišťovacích příkazů, vydaných rovněž dne 22. 6. 2016, jakožto vykonatelných exekučních titulů.
22. Z protokolu o soupisu věcí ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1500466/16/2201-80542-307283, se podává, že dne 22. 6. 2016 ve 12:52 hodin zadal žalobce příkaz k úhradě do UniCreditBank pro expresní tuzemskou platbu ve výši 74.902.697 Kč ve prospěch žalovaného. V protokolu se uvádí, že banka nemohla příkaz realizovat, pravděpodobně z důvodu blokace účtu. Proto přistoupil žalovaný k vydání exekučního příkazu č. j. 1506916/16/2201-80541-306431 ze dne 22. 6. 2016 na přikázání pohledávky z účtu vedeného u UniCreditBank Czech Republic and Slovakia, a. s.
23. Dne 21. 7. 2016 byl sepsán protokol o soupisu věcí č. j. 1626539/16/2201-80542-307283 provedený v daňové exekuci nařízené exekučním příkazem, obsahující úkon, a to úřední uzávěru nebytových prostor na adrese Rudolfovska 204, České Budějovice, ve kterých jsou skladovány zásoby zboží. Následně dne 22. 7. 2016 byl sepsán protokol o soupisu věcí č. j. 1625021/16/2201-80542-307283 obsahující úkon, a to úřední uzávěru nebytových prostor na adrese Nemanická 5, České Budějovice, ve kterých jsou skladovány zásoby zboží.
24. Vyhláškou ze dne 3. 8. 2016, č. j. KSCB 41 INS 18021/2016-A-3, zveřejněnou v 7:54 hodin bylo ve věci žalobce zahájeno insolvenční řízení a tímto okamžikem nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení.

25. Usnesením ze dne 17. 8. 2016, č. j. KSCB 41 INS 18021/2016-A-6 bylo nařízeno předběžné opatření, kterým byl omezen účinek spojený se zahájením insolvenčního řízení uvedený v § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona a to tak, že se žalovanému umožňuje provést již nařízenou exekuci, nařízenou exekučním příkazem na prodej movitých věcí s omezením, aby výtěžek dosažený zpeněžením byl po dobu probíhajícího insolvenčního řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. KSCB 41 INS 18021/2016, k dispozici v tomto řízení.
26. Dne 5. 9. 2016 uskutečnil správce daně soupis movitých věcí k vymožení nedoplatků. Správce daně o tomto úkonu sepsal protokol o soupisu věcí č. j. 1836996/16/2201-80542-307283 (dále jen „Protokol“), který zachycuje soupis věcí, provedený v daňové exekuci nařízené vydáním exekučního příkazu. Z Protokolu se podává, že se správce daně téhož dne dostavil na místo T-Mobile GTS datové centrum Nagano, U nákladového nádraží 3156, Praha 3, kde byl zaměstnanec společnosti T-Mobile, Tomáš Troller, požádán o kontaktování odpovědné osoby, která umožní správci daně přístup k movitým věcem dlužníka. T. T. kontaktoval právní oddělení společnosti T-Mobile, která na místo poslala svého zástupce, M. K. a ten umožnil správci daně vstup do datového centra. T. T. označil místo, kde se nacházel rack RP31/8, ve kterém byly umístěny servery žalobce. Správce daně odpojil datový kabel a přerušil tím datové spojení. Rack RP31/8 byl přelepen páskou finanční správy a sepsané věci movité byly ponechány na místě. Správce daně prostřednictvím Protokolu a v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 206 odst. 5 daňového řádu vyzval M. K., aby dle jeho pokynu odevzdal věci, které byly sepsány v daňové exekuci, na místě určeném správcem daně. O tom, zda k převozu movitých věcí skutečně došlo, není ve spise žádný důkaz. Přílohou č. 1 Protokolu je seznam sepsaných movitých věcí, kdy cena za jednotlivé položky i předpokládaný výtěžek z prodeje budou stanoveny dodatečně.
27. Téhož dne, tedy 5. 9. 2016 proběhlo v sídle žalovaného nahlížení do spisu podle § 67 odst. 1 daňového řádu, kterého se zúčastnila právní zástupkyně žalobce. O průběhu byl vyhotoven protokol č. j. 1837925/16/2201-80541-306431, ve kterém se mimo jiné uvádí, že se správce daně dostavil do místa, kde má žalobce umístěny servery s úmyslem tyto servery odpojit. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že na předmětných serverech jsou umístěny veškeré dokumenty žalobce zachycující účetnictví, skladové hospodářství, písemnosti týkající se podnikatelských vztahů a další. Stejně tak jsou na předmětných serverech umístěny i zálohy těchto dat. V případě odpojení serverů žalobce přijde o faktickou možnost poskytovat součinnost správci daně i insolvenčnímu soudu. Žalobce tudíž žádal správce daně, aby předmětné servery neodpojoval a ponechal je v serverovně. Správce daně k uvedenému sdělil, že v současné chvíli není rozhodnuto o odpojení a výsledek bude žalobci sdělen.
28. Vzhledem k tomu, že žalobce navrhoval určení, že zásah byl nezákonný, vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1, věta za středníkem s. ř. s.).
29. Krajský soud vycházel při meritorním posouzení žaloby z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, publikovaného pod č. 603/2005 Sb. NSS, z něhož se podává, že „[o]chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožít opakovaní „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Ustanovení § 82 s. ř. s. bylo s účinností od 1. 1. 2012 novelizováno tak, že šestá podmínka již není bez dalšího pojmovým znakem nezákonného zásahu. Ochrany před nezákonným zásahem se lze nyní domáhat i v případě, že zásah nebo jeho důsledky již netrvají ani nehrozí jeho opakování. V takovém případě se lze domáhat toho, aby soud určil, že provedený zásah byl nezákonný. I přes naznačenou změnu

právní úpravy je shora citovaný judikát stále použitelný, a jelikož se žalobce domáhá prohlášení za nezákonný takový zásah, který již netrvá, zabýval se krajský soud pouze pojmovými znaky nezákonného zásahu vymezenými pod body 1 až 5.

30. V posuzované věci se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve faktickém odpojení datového kabelu, v důsledku čehož došlo k přerušení datového spojení k serverům ve vlastnictví žalobce a k zabránění v přístupu k datům uložených na serverech žalobce. Žalovaný učinil tento úkon v rámci daňové exekuce a na krajském soudu je posouzení zákonnosti takového postupu žalovaného.
31. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98 bylo konstatováno, že „*zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení.*“ Zásahová žaloba je podmíněna tím, že se tvrzený zásah musí svými důsledky projevit v právní sféře žalobce a to zcela konkrétním způsobem. Zásahovou žalobou nelze poskytnout ochranu před procesními úkony zajišťujícími průběh řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které mají přímý zásah do autonomní sféry jednotlivce. Žalobce konstatoval zásah do jeho práv, který spočíval v tom, že žalovaný znemožnil žalobci přístup ke všem jeho datům, čímž mu rovněž znemožnil pokračovat v jeho podnikatelské činnosti. Navíc načasování celého nezákonného zásahu paralyzovalo žalobce v dalších sférách, neboť se v důsledku ztráty dat a přístupu ke všem účetním dokladům nemohl adekvátně vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění, jež mu byl sdělen po třech letech trvající daňové kontroly, na základě kterého byly vydány zajišťovací příkazy. Zároveň byl žalobce omezen ve vyjádření k návrhu na vyhlášení insolvence insolvenčním soudem. Žalobce má za to, že jednání žalovaného spočívající v odpojení datového kabelu, nese znaky účelového jednání, které mělo za cíl zabránit žalobci v účinné ochraně jeho práv v rámci daňových a soudních řízeních a účinně tak přezkoumat nezákonné kroky žalovaného nezávislým soudem.
32. Vyhláškou ze dne 3. 8. 2016, č. j. KSCB 41 INS 18021/2016-A-3 oznámil Krajský soud v Českých Budějovicích jako insolvenční soud zahájení insolvenčního řízení se žalobcem. Podle § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona je se zahájením insolvenčního řízení spojen ten účinek, že výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést. Obecně tedy platí, že samotné provedení exekuce je možné realizovat až po ukončení insolvenčního řízení. Novelou insolvenčního zákona č. 334/2012 Sb. byla do tohoto zákona včleněna výjimka z uvedeného pravidla, která je specifikována v ustanovení § 82 odst. 2 písm. b). Podle zmíněného ustanovení může insolvenční soud předběžným opatřením omezit z důvodů hodných zvláštního zřetele a způsobem stanoveným v předběžném opatření některý z účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení uvedených v § 109 odst. 1 písm. c), neodporuje-li to společnému zájmu věřitelů. Insolvenční soud je tak nadán pravomocí povolit i po zahájení insolvenčního řízení např. provedení exekuce majetku dlužníka, a to i bez návrhu.
33. Po zahájení insolvenčního řízení podal žalovaný k insolvenčnímu soudu dne 11. 8. 2016 návrh na nařízení předběžného opatření na ustanovení předběžného insolvenčního správce. V návrhu žalovaný uvedl, že k danému dni evidoval na daňovém účtu dlužníka daňové nedoplatky na dani z přidané hodnoty ve výši cca 45 mil. Kč. Dle dosavadních zjištění správce daně je předpoklad stanovení daně z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období leden 2013 až listopad 2013 v celkové výši cca 106 mil. Kč bez příslušenství, tedy bez vyčísleného penále a úroku z prodlení. Vzhledem k tomu, že žalobce splatné daňové nedoplatky nezaplatil, vydal správce daně výše uvedené exekuční příkazy na příkázání pohledávky z účtu u bank a na prodej movitých věcí. Po zahájení insolvenčního řízení žalovaný ukončil započatý soupis zboží ve skladovacích prostorech a tyto prostory zůstaly zaplombovány. Insolvenční soud vydal dne 17. 8. 2016 usnesení č. j. KSCB 41 INS 18021/2016 – A – 6, kterým zamítl návrh na nařízení předběžného opatření

spočívajícího v ustanovení předběžného insolvenčního správce a stanovení jeho práv a povinností, jak navrhoval Finanční úřad a nařídil bez návrhu předběžné opatření podle § 82 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona, neboť se takový postup jevil jako efektivnější a rychlejší k dosažení zamýšleného výsledku.

34. Exekucním příkazem na prodej movitých věcí byla nařízena daňová exekuce prodejem movitých věcí a bylo stanoveno, že bude proveden soupis movitých věcí, které podléhají exekuci. Předmětem exekuce mají být zásadně movité věci ve vlastnictví dlužníka, které se nacházejí především v sídle či místě podnikání, nebo na kterémkoliv jiném místě, na kterém mohou být z povahy věci umístěny. Primárním účelem soupisu movitých věcí je jejich prodej v takovém rozsahu, aby výtěžek z prodeje postačil k uspokojení pohledávky správce daně.
35. Ustanovení § 207 daňového řádu vymezuje způsoby, jakými může být sepsaný majetek zajištěn pro účely daňové exekuce, zejména v tom smyslu, aby nedošlo k maření samotné daňové exekuce různou manipulací a nakládáním sepsanými věcmi v rozporu se zákonem. Je-li na straně správce daně důvodná obava, že sepsané věci budou jakkoliv poškozeny, pozměněny, ukryty, odcizeny nebo jiným způsobem znehodnoceny pro účely daňové exekuce, správce daně tyto sepsané věci odejme a vhodným způsobem je zajistí. Zákon předpokládá, že k tomu může dojít i dodatečně. Režim sepsaných věcí závisí na uvážení správce daně a na okolnostech konkrétního případu. Podle § 207 daňového řádu má správce daně tři možnosti, a to 1) odebrání věcí a jejich vhodné zajištění; 2) uložení sepsaných věcí se souhlasem dlužníka do dlužníkem vyhrazené místnosti, uzamčení místnosti a její opatření úřední uzávěrou; 3) ponechání věcí na místě jejich sepsání a jejich viditelné označení. Ponechání sepsaných věcí na místě jejich soupisu a jejich opatření viditelným označením je základní variantou, byť ji daňový řád uvádí až na třetím místě. K předcházejícím dvěma způsobům zajištění sepsaných věcí by mělo dojít v případě důvodné obavy z jejich zničení, poškození, změny, odcizení či jiné manipulace a je na daňovém exekutorovi, aby zvážil okolnosti, které mohou směřovat k odebrání věcí.
36. Odpojení datového kabelu představovalo faktický úkon, resp. faktický pokyn správce daně. Faktické pokyny úřední osoby (představitel orgánu veřejné správy) v konkrétních případech zasahují do práv a povinností jednotlivců. Faktický pokyn je charakteristický tím, že zde chybí formalizovaný postup, k takovému úkonu ale musí existovat zákonné zmocnění. Dá se tedy shrnout, že pojmovými znaky faktického pokynu je jeho neformálnost, pokyn je vydán úřední osobou, typicky proběhne v terénu mimo oficiální místo výkonu orgánu veřejné správy a je právně závazný, neboť adresát faktického pokynu je povinen jej respektovat, zpravidla podle jeho obsahu je povinen něco konat, něčeho se zdržet nebo něco strpět. Faktický pokyn může mít podobu zajišťovacího úkonu, kdy se jedná o prostředek k zajištění určitého formálního procesu a osoba, vůči které zajišťovací úkon směřuje, je povinná jej strpět, případně poskytnout potřebnou součinnost k jeho provedení. S ohledem na uvedené odpojení datového kabelu vedoucího k serveru žalobce představovalo zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
37. Odpojení datového kabelu odůvodnil žalovaný potřebou zahrnout servery do soupisu movitých věcí. Žalovaný rovněž nečiní sporným, že odpojení datového kabelu souviselo s ochranou dat umístěných na serverech. Na tuto skutečnost upozornil i žalobce, když odkázal na sdělení věřitele (žalovaného) ze dne 7. 9. 2016, č. j. 1845225/16/2201-80541-306431, které je součástí spisu. V tomto dokumentu žalovaný předestřel insolvenčnímu soudu důvod, pro který odpojil datový kabel a přerušil datové spojení k serverům žalobce. Krajský soud tento důvod doslovně cituje: „[K] zajištění serverů dlužníka vede shora uvedeného věřitele odůvodněná obava z možné manipulace či možného odstranění v serverech uložených dat ze strany dlužníka, který odvezl po zahájení insolvenčního řízení v průběhu srpna 2016 z adresy svého sídla v rozporu s ustanovením § 111 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, kromě jiného majetku i záložní server, který sloužil mj. i k zálohování dat dlužníka.“ Z uvedeného je zřejmé, že dle žalovaného nebylo odpojení datového kabelu aktem nezákonným, neboť mělo proběhnout v rámci soupisu

movitých věcí v rámci daňové exekuce a povinností žalovaného je provést veškeré úkony tak, aby nebyl zmařen účel exekuce. V daném případě je žalovaný přesvědčen o oprávněnosti odpojení kabelu, čímž bylo znemožněno jakékoliv nakládání s daty žalobce.

38. V případě daňové exekuce musí veškeré úkony daňového exekutora (v tomto případě žalovaného – správce daně) směřovat k jedinému cíli, kterým je vymožení nedoplatku na dani. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 122/2017 – 50 judikoval, že: „[U]kony daňového exekutora v daňové exekuci musí sledovat jen jeden cíl, tj. vymožení nedoplatku na dani. Ustanovení § 207 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, poskytuje dostatečný prostor pro výkon správního uvážení, které však musí směřovat k onomu cíli. Pokud by exekutor z těchto mezí vykročil (např. exekučním úkonem směřoval nikoliv k vymožení nedoplatku na dani, ale primárně k něčemu jinému, zde k „odříznutí“ daňového subjektu od jeho dat), jednalo by se o zneužití mezí správního uvážení, a tedy o nezákonný zásah do práv daňového subjektu.“
39. V nyní posuzovaném případě směřovalo odpojení datového kabelu k přerušení datového spojení. Podle § 207 odst. 1 daňového řádu daňový exekutor odebere sepsané věci, existuje-li obava, že sepsané věci budou poškozeny, zničeny, pozměněny, ukryty nebo odcizeny. Žalovaný však v nyní posuzovaném případě nespecifikoval svou obavu o předmětné servery, pouze projevil obavu o data na serverech uložená. Oprávněnost odpojení datového kabelu žalovaný postavil na argumentaci, že v rámci soupisu movitých věcí, kterými bezesporu jsou i servery, bylo nutné datový kabel odpojit, protože bez tohoto úkonu by nebylo možné provést zpeněžení takto sepsaných movitých věcí. K odpojení datových kabelů tedy došlo jednak v důsledku soupisu movitých věcí v rámci daňové exekuce a jednak z důvodné obavy, že žalobce bude manipulovat s daty uloženými na svých serverech.
40. Z protokolu ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1837925/16/2201-80541-306431 o nahlížení do spisu u správce daně se podává, že žalobce informoval žalovaného o tom, že na předmětných serverech jsou umístěny veškeré účetní i jiné dokumenty žalobce, včetně informací a údajů o zaměstnancích a dodavatelích žalobce a případným odpojením by mohlo dojít k poškození či ztrátě těchto dat. Zálohy dat byly podle slov žalobce umístěny rovněž na předmětných serverech. Žalobce v rámci nahlížení do spisu žádal správce daně, aby servery neodpojoval, neboť jejich odpojením může být způsobena škoda. Krajský soud tak na základě uvedeného nesdílí názor s žalovaným stran té skutečnosti, že žalobce neměl učinit žádný vážně míněný úkon, směřující k pořízení kopie dat uložených na serverech. Z obou protokolů, které se datují ke dni 5. 9. 2016 totiž vyplývá, že žalobce byl správcem daně ujištěn o tom, že prozatímne nebylo o odpojení datového kabelu rozhodnuto, neboť o odpojení kabelu probíhá jednání na úrovni krajského finančního úřadu, přičemž o výsledku jednání bude žalobce informován. Přitom však ve stejném okamžiku v Praze v datovém centru Nagano k odpojení datového kabelu fakticky došlo bez vědomí žalobce a bez jakékoliv možnosti žalobce vyjádřit se k odpojení datového kabelu na místě, či možnosti vyjádřit zájem o pořízení kopií svých dat. Žalobce tedy neměl vědomost, že dochází k odpojení datového kabelu, a proto nemohl správce daně požádat o umožnění pořízení kopie uložených dat. Argumentace žalovaného stran absence vážně míněného úkonu žalobce směřujícího k pořízení kopie uložených dat je proto zcela nepřijatelná.
41. Krajský soud je toho názoru, že úkonem směřujícím k odpojení datového kabelu, aniž by se k tomuto úkonu mohl žalobce fakticky na místě vyjádřit a projevit konkrétní zájem na pořízení kopií dat obsažených na jeho serverech, žalovaný vybočil z mezí svých pravomocí a nezákonně zasáhl do právní sféry žalobce. Data obsažená na předmětných serverech nemohou být součástí soupisu movitých věcí v rámci exekuce. Jestliže žalovaný přistoupil k soupisu věcí a považoval za nutné sepsat i servery žalobce, měl tak učinit bez odpojení datového kabelu. Poté předmětné servery zůstaly umístěny na původním místě a žalovaný nepřistoupil k jejich odvozu či odebrání a uložení na jiném místě. Nelze akceptovat jednání žalovaného, jakožto daňového exekutora,

kterým je daňový subjekt připraven nejen o nosič dat, ale i o data uložená na tomto nosiči, když tato skutečnost následně zcela paralyzuje nejen ekonomickou činnost daňového subjektu.

42. Žalovaný svým jednáním zcela obešel ustanovení § 322 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého nepodléhají výkonu rozhodnutí věci ve vlastnictví podnikatele, které nezbytně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti. Uvedené ustanovení poskytuje podnikateli alespoň částečnou ochranu v tom smyslu, že mu jsou v případě exekuce ohledně movitých věcí zachovány ty věci, jež umožňují provoz podnikatelské činnosti alespoň v minimálním možném rozsahu. Žalovaný v okamžiku odpojení datového kabelu neměl postaveno najisto, zda žalobce disponuje kopií či zálohou dat obsažených na odpojovaných serverech. Byť žalovaný ve sdělení věřitele ze dne 7. 9. 2016 konstatoval, že žalobce odvezl záložní server ze sídla společnosti, jednalo se toliko o obecné tvrzení, které nebylo nikterak důkazně podloženo. Naopak žalobce explicitně uváděl, že záloha jeho dat, stejně jako data samotná, se nachází na předmětných serverech, které byly úkonem správce daně odpojeny od datového připojení. Krajský soud ve shodě s žalobcem považuje provedení žalovaným navrhovaného důkazu výsledkem oprávněné osoby společnosti UNIPEX CZ s. r. o. za nadbytečné, neboť není důvod ke zpochybnění žalobcova tvrzení ohledně existence zálohy na odpojených serverech. Nadto je ze samotného důkazního návrhu žalovaného seznatelné, že si žalovaný není vypovídací hodnotou provedeného důkazu jistý, neboť uvedl, že by existence záložního serveru mohla být obchodní společností UNIPEX CZ pravděpodobně potvrzena. Krajský soud však není povinen provádět důkazy, které mohou tvrzenou skutečnost prokázat pouze pravděpodobně. Pakliže žalovaný snáší důkazní návrh, který požaduje po soudu provést, je potřeba od takového důkazu očekávat potvrzení tvrzené skutečnosti a ne pouze pravděpodobnost, že tvrzení žalovaného může být pravdivé. Soud má za to, že v dané věci je zcela irrelevantní, zda žalobce měl data zálohovaná či nikoliv.
43. Žalobce opakovaně uvedl, že záloha jeho dat je umístěna pouze na předmětných serverech nacházejících se v datovém centru Nagano a žalovaný toto tvrzení nevyvrátil, nesnesl žádný věrohodný důkaz o existenci jiné zálohy. Důkazní návrh žalovaného soud nepovažuje za efektivní a relevantní, jak uvedl již výše. Žalovaný své domněnky o existenci záložního serveru vyslovil ve vyjádření k podané žalobě ze dne 20. 12. 2017, kde uvedl: „*Pokud jde o tvrzenou neexistenci zálohy dat obsažených na předmětných serverech, žalovaný se domnívá, že žalobce měl s největší pravděpodobností veškerá svá data zálohována na záložním serveru, který odvážel žalobce z adresy svého sídla. Tuto skutečnost žalovaný zjistil v závěru srpna roku 2016 (viz protokol č.j.: 1833371/16/2201-80541-304452 a protokol č.j.: 1849457/16/2201-80542-307282).*“ Krajský soud z protokolu č. j. 1833371/16/2201-80541-304452, na který žalovaný odkazuje, zjistil pouze to, že byl ukončen nájem žalobce v prostorách společnosti PCO – hlídací služba s. r. o. a jednateli této společnosti není známo, kde se nachází odvezený majetek žalobce, stoly a kancelářský nábytek ponechaný v sídle společnosti je ve vlastnictví žalobce. V protokolu není údaj o existenci záložního serveru, případně o odvozu jakéhokoli serveru. Krajský soud tudíž považuje tvrzení žalovaného stran potenciální existence záložního serveru za zcela irrelevantní a nepodložené. Druhý protokol, na který žalovaný odkazuje, správní spis, který měl soud při rozhodování k dispozici, neobsahuje.
44. Krajský soud shora přdestřel důvody, pro které shledal, že byly kumulativně splněny všechny podmínky uváděné v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 pod body 1 – 5, a dospěl k závěru, že zásah žalovaného spočívající v odpojení datového kabelu a přerušení datového spojení serverů žalobce umístěných v racku RP31/8, v T-Mobile GTS datovém centru Nagano dne 5. 9. 2016, byl nezákonným zásahem do práv žalobce. Odpojení datového kabelu souviselo se soupisem movitého majetku v rámci daňové exekuce, přičemž za movitý majetek lze považovat pouze server jako takový, nikoliv však data na serveru uložená. Cíle sledovaného správcem daně tak mohlo být dosaženo jiným vhodnějším způsobem, a to ponecháním připojení datového kabelu, zvláště pak za situace, kdy byly servery ponechány na místě a byly pouze přelepeny páskou finanční správy. Ztrátou dat a odpojením serverů od

datového připojení bylo žalobci znemožněno pokračovat v jeho podnikatelské činnosti, stejně tak mu bylo znemožněno činit další úkony související s insolvenčním řízením a s probíhající daňovou kontrolou. Odpojením datového kabelu správce daně vybočil z jemu stanovených mezí činit úkony směřující pouze k vymození daňového nedoplatku. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 122/2017 – 50 „*Daňový exekutor musí v průběhu daňové exekuce prodejem movitých věcí (§ 203 násl. daňového řádu) šetřit práva daňového subjektu. Je-li předmětem exekuce daňové médium (nosič dat), měl by daňový exekutor daňovému subjektu umožnit zkopírování všech dat. Obecně není možné, aby v rámci (jakékoliv) exekuce byl povinný připraven nejen o nosič dat (datové médium), ale i o data samotná.*“ V tomtéž rozsudku Nejvyšší správní soud učinil závěr, že „*Odpojení datového kabelu vedoucího k serveru daňového subjektu, stalo-li se tak faktickým úkonem daňového exekutora v průběhu daňové exekuce prodejem movitých věcí (§ 203 násl. daňového řádu), v důsledku čehož daňový subjekt ztratí trvale či dlouhodobě přístup k datům na serveru, splňuje podmínky zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.*“

45. S ohledem na uvedené krajský soud uzavřel, že žalovaný svým jednáním naplnil znaky nezákonného zásahu a žaloba byla shledána jako důvodná.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který v řízení úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
47. V daném případě byl úspěšný žalobce a náklady řízení o žalobě před krajským soudem jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a odměnou advokáta. Náklady zastoupení v řízení o žalobě spočívají v odměně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 26. 2. 2018) po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] celkem v částce 9 300 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a 21 % DPH ve výši 2 562 Kč, neboť zástupkyně žalobce je plátkyní DPH. Celkem tedy náklady řízení před krajským soudem představují částku 14 762 Kč.
48. Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud si za tímto účelem vyžádal soudní spis vedený ve věci žalobce u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 Afs 122/2017. Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Náklady zastoupení v řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně za jeden právní úkon (kasační stížnost) v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], 1x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a 21 % DPH ve výši 1 764 Kč. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti představují částku 10 164 Kč.
49. Celková výše nákladů řízení činí částku 24 926,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce (výrok II. rozsudku).

poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 31. května 2018

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu